



Eda Şenyurt

@edashen

30-03-2020

19:43

İnsan kendi başına bir felaket gelmeden empati kuramıyor nedense. O yüzden, bu virüsün hayatımıza girdiği andan itibaren yaşadıklarımızı, olabildiğince filtreli yazmaya ve sizlerle paylaşmaya çalışacağım. Annemin eşi yani çok sevdiğim Kayahan amcamı Covid19 nedeniyle 27 Mart günü

02:15'de kaybettik. Hastaneden, evde karantinada olan annemi arayıp haber verdikleri andan itibaren yaşadıklarımız, bugüne kadar filmlerde izlediğiniz, okuduğunuz ya da duyduğunuz distopik bir dünyadan daha kötüsüydü. Annem evde karantinada ve yalnız başıyaydı. Teselli etmek için

bile yanına gitmem doğru değildi ama doğruyla yanlış ayırt edebilecek bir durumda değildim. Tek istediğim yanında olmaktı ve öyle de yaptım. Empati... Böyle bir durumda, acıyı paylaşmak için başka ne yapılabilirdi ki?! Sabaha kadar bir yandan dayım, bir yandan biz hastane,

mezarlıklar müdürlüğü ile konuşmaya başladık.

Empati... Doktorların, gerçekten insan üstü bir çabayla neler yaptıklarını hepimiz uzaktan izliyoruz. Ama ben o gece, yoğun bakımdaki doktorların bizimle olan konuşmalarındaki duygusallığı, teselli cümleleri ve tavsiyeleriyle,

mesleklerini, kendi ve sevdiklerinin sağlıklarından bile öteye taşıdıklarını gönülden hissettim. Sabah erkenden hastane morguna geldik, dört kişi. Bu dünyadan giderken, geride bıraktıklarının, son yolculuğuna eşlik etmelerinin bile mümkün olmadığı bir cenaze.

Bir ritüel değil, bugüne kadar hiçbir dinde, hiçbir cenaze töreninde yaşananlar gibi değil. Orada sadece dört kişi olabildik. Çünkü, bize, hastaneye gelin ve bizi takip edin denilmişti. Hastane görevlisi, tabutla defin yapılacağını ve bu yüzden naaş ve tabutun özel bir ilaçla

steril edildiğini söyledi. Cenaze aracını takip ederken, on iki gündür görmediğimiz yakınımızın, sanki orada değil de, hâlâ hastanede olduğuna inandırmaya çalışarak Çekmeköy Mezarlığı'na geldik.

Her cenaze aracıyla birlikte arkasından bir araba ve birkaç yakını geliyordu,

bazen de gelmiyordu... Empati... Hiç kimsesi olup olmadığından ziyade, maalesef gelememiş olmamaları da muhtemeldi. Hava o kadar soğuktu ki, insanlar hem birbirinden uzak durmaya hem de hareket etmeye çalışıyordu. Hepsi aynı olan tabutlar karışmasın diye, başında durmamız

gerekiyordu bir yandan da. Bizden önce gelen naaşlar, önce gasilhaneye gidiyor, sonra üzerlerine yeşil bir örtü ve isimlerinin yazılı olduğu etiketlerle, üstü kapalı bir alana getiriliyordu. Tüm görevliler, beyaz tulumları, maskeleri, eldivenleri ve gözlükleriyle sürekli

koşturuyorlardı. İki tabut, ortada metal bir yapının üstüne konuldu. Sonra bir görevli, bir isim söyledi ve yakınlarına saf tutun dedi. Kendi cenazemin bile, sırf beni sevenler bir araya gelsin diye, hafta arası, insanların en fazla katılım sağlayabileceği saatte kaldırılmasını

isteyen ama ibadetin insanla Tanrı arasında olması gerektiğini savunan ben, şaşkınlık içindeydim. O tulumlu kişi imamdı ve birkaç dakika içinde, hızlı bir şekilde duasını okudu. Her defasında iki tabut geliyor ve sırası gelen yakınlar, aralarında mesafelerini koruyarak yaklaşıyor

ve bu tuhaf merasime eşlik etmeye çalışıyorlardı. Ve sıra bize geldi. Orada yaşanan duyguları tarif etmek pek mümkün değildi. Hâlâ da edebilmiş değilim. Hepimizin, oradaki herkesin gözünden gelen yaşların bile mübalağasızlığı, aslında kimsenin ne yaşadığının çok da farkında

olmadığını anlatıyordu sanki. Acı, henüz duygu sıralamasının başındaki yere geçemiyordu. Bir süre daha bekledikten sonra, bize defin için cenaze aracını takip etmemiz söylendi. Cenaze aracı mı çok hızlı gidiyordu yoksa biz mi uzak durmak istedik bilmiyorum ama sadece biz yetişebildik ardından. Dayım ve kuzenimin olduğu araç, sonradan gelebildi defin yapılacak o tuhaf yere. İki büyük caddenin kesiştiği bir yerde, toprak bir arazinin önünde polisler bekliyordu. Araçlardan indik ve cenaze aracını yürüyerek takip ettik. Tasvir etmek çok zor...

Mezarlıktan her seferinde iki cenaze aracı geliyordu buraya. Bizimle birlikte, başka bir naaşın yakınları da oradaydı. Empati... Göz göze bile gelmek imkansızlaştı artık. Yolun sağ tarafında daha önce defnedilenler, üzerlerine isimleri ve numaraları yazılmış tahtalardan belli

oluyordu. Dozerin açtığı iki çukur vardı. Ve ismi söylendi. Biz oraya atlaya zıplaya gitmeye çalıştık. Yine biri imam, ikisi kazmacı olan üç beyaz tulumlu, maskeli, eldivenli, gözlüklü kişi ile birlikte, sonsuzluğa giden o çukura tabutu indirdiler. Aslında, tüm bu süreçte,

maalesef tabutu taşımak, indirmek, çıkartmak için başka insanların yardımına da ihtiyaç duyduğumuzu belirtmek isterim. Birkaç kürek toprak attıktan sonra, son görevimizi yaptığımız yerden, birkaç adım geri çekildik. Çünkü dozer gelip, bir daha asla yüzünü göremeyeceğiniz

yakınınızın üstüne toprağı atacaktı. Toprak... Ne zaman bu anı yaşasam, bir daha asla gelmeyeceğim buraya diyorum. Mecbur bırakıldığım küçük yaşlarımdan sonra mezarlık ziyaretlerine hiç gitmedim. Ama bir o kadar sevdiğilerimin defnedildiğini gördüm, yaşadım,

yaşıyorum...

Ezcümlle, değil çok sevdiğiniz, tanıdığınız birinin bile tüm bu olanları yaşadığını hayal edin ki ben bile yazdıklarımı okuyunca tam tasvir edemediğimi görüyorum. Acının en zorlusunu yaşarken, sıkıca sarılıp paylaşamadığınızı, uzaktan teselli etmeye çalıştığınızı düşünün.

Empati... Düşünün ve lütfen mecbur değilseniz, kendinizi izole edin. Evden çıkmayın. Annemin karantinası bugün bitti ama bu sefer de ben kendimden şüphe ettiğim için yanına gidemiyorum. Nazım'ın da dediği gibi, yaşamayı ciddiye alacaksın. Nefesimiz için şükredelim.

Bu yaşananların, başınıza gelmeden, başka birinin kötü bir deneyimi olarak okuduğunuzda bile etkileşim kuramıyorsanız, hâlâ bencilce düşünebiliyorsanız, sadece bir sabah o morgun kapısına gidin ve cenaze aracını takip edin. Umarım ve yürekten isterim ki, hiç kimse oraya gitmek

zorunda kalmaz... Hiç kimse böyle bir sonu hak etmiyor... #EvdeKal

Tivitiko - The most beautiful shape of tweets!

Continue to read: <https://tivitiko.herokuapp.com/thread/Rnx27P.html>